

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

**Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben**

— Tvoje ime, brat prijateljskih bojevnikov, je odslej: Brzonožec. Vsi smo vendar videli, da imaš urnejše noge kakor jelen na begu po gozdu.

Oblekli so se in se podali v vas med šotore. Pred šotori so sedeli možje in ženske. Gašper je ugledal sestro Lenko v krogu neke indijanske družine, kakor da spada tja že cele tedne. Pomahljala mu je. Hotel se je podati k njej, toda Tekumze ga je potegnil s seboj.

Vsi ostali — Dvojni orel, Volčji sin, Leteči oblak, Fant z drevesa, Mesečev prijatelj in Mali lovec — so mrmraje pritrtili: »Va—!«... Tako je bil krst potrjen in zapečaten in pravno veljaven.

Ko se je zmračilo, so plaval nazaj po reki. Seveda se je iz tega razvila spet plavalna tekma in Tekumze je bil iznova prvi, kakor pri večini tekmovalj. Tako je Brzonožec lahko prav razumel, zakaj je Tekumze vodja vse te podjetne fantovske družine.

— Ko stopiš v šotor, ugledaš nad

ognjem posodo z mesom. Ne izgovori besede, podaj se k ognju, vzemi si mesa, vsedi se in jej!

Ob teh besedah je Tekumze domala sunil Gašperja skozi ozek vhod v šotor, ki se je Gašperju videl neznansko velik. Dva psa sta lajaje planila vanj, toda ob eni sami Tekumzejevi besedi sta popustila. Gašper je ugledal ogenj, nad katerim je visela lončena posoda, in je storil, kakor mu je bil rekel Tekumze.

Ko je sedel jedel, je čul, kako se njegov indijanski prijatelj pogovarja s starejšim možkim. To je bil Tekumzejev oče. Šavanski mladenič je prosil očeta, naj sprejme Brzonožca v svoj šotor.

Mož izprva ni ničesar odgovoril, temveč je samo motril, kako Gašper molče pospravlja meso. Tekumze je stal ponižno pred očetom. Naposled je rekel oče Indijanec:

— Mlada belokožca pripadata posvetovanju starejšin. Svēt starih bo odločil, kaj naj se z njima zgodi. Tako dolgo lahko belokožec prebiva v mojem šotoru.

Tekumze se je veselo zasmel, pograbil je očetovo roko in se zahvalil. Potem se je takoj vsedel h Gašperju ob ognju in položil roko ob belokožca. Toda takoj se je sramoval, da je pokazal svoje prijateljstvo, popustil je in je takisto segel po meso. Sedela sta drug poleg drugega, obsijana od ognja, in sta pridno žvečila.

Naenkrat je Tekumze vzkliknil svoje lastno ime. Gašper je videl, kako se iz ozadja šotora neslišno približuje velika senca. Onkraj ognja je zdaici prihuljeno stala velika, temnosiva žival, oči so se svetlele v rdečem žaru. Potem se je žival približala okrog ognja. Gašper je videl njen dolgi rep. Žival je bila tako visoka kakor on, kadar je čepel, toda daljša kakor meter in to brez repa, ki je bil še daljši kakor trup. Mladenič je za čutil močan vonj. Potem je tuja glava segla med oba dečka. Gašper je začutil kratek sunek, ki pa je bil vendarle tako silovit,

da je fant kar zletel ob stran. Ko se je vzravnal, je videl, da je Tekumze z desnico oklenil orjaško mačko in jo nežno priključil k sebi. Obenem je z levico prav nalahno trkal žival po nosu. Gašper je čul na svoje presenečenje, kako je velika mačka prijazno predla. Nato se je vlegla, naslonila glavo ob Tekumzeja in se dala ljubkovati po goltu.

Ko se je Gašper spet vzravnal in se je hotel vvesti v svoje prejšnje mesto, je spoznal prijazno zver. Bil je gorski lev. Gašperjev očka je nekoč že prinesel krzno take zveri z lova. Kako sta takrat z Lenko občudovala nenavadno, srebrno rjavo barvo krzna! Da, to je bil puma, gorski lev. Zdajci je okrenil svojo lepo glavo proti belemu mladeniču, vzravnal se je in sopihal vanj. Pri tem je pokazal vse svoje zobe, tiste bodalasto ostre, nevarne zobe, ki jih premore velika roparska mačka. Ne, Gašper ni bil bojazljiv, vendar je osupnil, umaknil se je in se vsedel nekaj korakov dalje stran ob ognju.

Tekumze je ljubeznivo zmerjal svojega gorskega leva, ki je v odgovor spet mamljal in predel. Zdajci se je zver položila na hrbet in se dala žgečkati po trebuhu. Pri tem je venomer udarjala s prednjima šapama po rokah indijanskega mladeniča.

Tu je imel Gašper kaj občudovati. Nikoli si pač ni bil mislil, da je tako velika roparica lahko tako privodna in prijazna. Ali naenkrat se je puma brez pravega vzroka spet obrnil, se postavil na noge, se zgrbil in se pognal v krasnem skoku čez ogenj, poletel je sklonjen proti izhodu iz šotora. Tam je še trenutek negibno postal, potem se je neslišno odpravil na prosto.

Nekoliko pozneje je Gašper, zavrt v topla, precej čista krzna že ležal nedaleč od Tekumzeja na pravem indijanskem ležišču. Živo so se mu vrstili v spominu doživljaji tega dne. Fant je bil srečen. Ta dan mu je pripravil več tovarišev, kakor jih je bil kdajkoli imel. Zadnji dve leti se je mogel igrati le z deklicama, svojima sestrama. A zdaj!

Tu je bil prvi Dvojni orel, krepki dobrodrušni fant, močan kakor medved, ki je v rokoborbi opravič z njim kakor s perescem. Temu se je bilo zaman zoperstaviti. Potem Mali lovec, vitek, lokavo pobliskujočih oči. Zakaž le je bil tudi ta med Tekumzejevimi prijatelji? Mali lovec je bil pri vseh tekmovaljih vedno najmočnejši izmed Indijancev. Kako je bil srečen, ko je videl, da Gašper še toliko

ne zdrži pod vodo, kakor on! Potem Kiš-Kalva, ki ga imenujejo Mesečevega prijatelja, ta je pravcati dvojniki Tekumzejev, lep, pošten, odkritosrčen, pristen tovariš, na katerega se človek menda lahko zanese. Tako reč fino občuti vsak mladenič. Potem je tu še Leteči oblak, ki sledi Tekumzeju zvestih oči kakor pes. Potem Fant z drevesa, Volčji sin — —

Tako hitro torej je bil Gašper sprejet v tovariško družino, v fantovsko družbo, ki ga je odkritosrčno sprejela. To je pa Gašper tudi že spoznal, da je ta družba sposobna prav vsake faltarije.

To noč je Gašper spal spet enkrat globoko in mirno. Sanjalo se mu je o gorskem levu, ki je njegov, samo njegov ...

✱

Naslednje jutro, že prav zarana, se je Gašper zbudil nenadno zmražen, da je kar šinil pokoneu izpod toplih krzen, široko razprtih oči je ugledal Tekumzeja, ki je držal v rokah velik, zdaj že prazen vrč, iz katerega je bil Gašperja polil.

Šotor je bil na eni strani široko odprt, zgodnje sonce je prodiralo tudi v poslednje koticke, v šotoru je bilo naenkrat močno svetlo.

Gašperju ni bilo treba dolgo pomišljati, kje zdaj prebiva. Razen o gorskem levu se mu je bilo namreč to noč sanjalo tudi o Tekumzeju in njegovih prijateljih, o šotoru in tekmovaljih preteklega dne. Planil je pokonci, hotel se je vreči na Tekumzeja, toda ta se je že izmaknil in nasmejan pobegnul. Gašper je hotel za njim, toda noga se mu je nekje zapletla, spotaknil se je, in ko se je slednjič sprostil in zbežal na prosto, je bil Tekumze že bogve kje. Med šotori je mrgolelo otrok vsakovrstne velikosti in vsi so na vso moč tekli v tisto smer, kjer je videl Gašper teči Tekumzejeve dolge krake. To je ogluševalo vse, med šotori je zvenelo veselo smejanje in vpitje. Tudi Gašper je tekel, kar je le mogel, prerinil se je v ospredje, gruča mlajših je kmalu ostala za njim. Spoznal je, kako ga zasmehujejo, čul je v diru beseda: Brzonožec teče kakor stara baba! — Brzonožec ni našel iz postelje. — Brzonožec je moral biti z vodo polit. — Brzonožec je zaspané, ki ni čul, kako smo ga budili... Poslednja opomba je zbudila gromko odobravanje in že je vse naokrog zvenel novi vzdevek:

— Prostor, zdaj prihaja brz! zaspane!

— Vrzite se na zemljo pred glavarnjem brzih zaspanétov!

(Dalje prihodnjic)

Lojze Zupanc:

Premeteni kmet

Belokrajinska

Kmet iz Drašič je lepega jesenskega dne natrgal v trtju polno brento najlepšega grozdja, si jo oprtil in odšel v Metliko na semenj, da proda grozdje.

debelo roko na trepetajoča ramena in zarjul:

»Neroda ti takšna, vtiče te sodnik, takoj z menoj!«

Na semnju pa je bila gnéča, da nikoli takšne! S široko, gugajočo hojo se je Drašičan prerival med sejmarji. Pa da bi brento na hrbtu koga né zadel, je venomer kričal:

»S poti! S poti! Dajte meni in moji brenti mesta!«

Vsi so se mu umaknili, le dve Metličanki, obe košatj gospe, sta bili tako zatopljeni v pogovor, da Drašičana nista slišali. Ko pa je le-ta šel mimo nju, je z brento zadel zdaj prvo, zdaj drugo, da sta obe padli vznak v čestno blato.

Pobrali sta se s tal in od jeze napurnjeni sta regljali kakor tiste žabe v grabroški mlaki, ki so jih nekoč vrli Grabrovčani lovili, misleč, da imajo opravka z raki...

Užaljeni ženski sta še tisto minuto zdrveli pred metliškega sodnika. Povedali sta mu kako in kaj, sodnik pa je poklical policaja in mu velel, naj pripelje predenj nerodnega Drašičana.

Komaj je Drašičan prodal poslednji grozd in si oprtil prazno brento da bi odšel nazaj proti domu, je že stal pred njim metliški policaj. Položil mu je

Kmet se je prestrašil policajja in njegovega gromovitega glasu, da mu je beseda obtičala v grlu. Trepetajoč po vsem telesu je odšel s policajem pred strogega metliškega sodnika. Ko ga je potlej sodnik vprašal, naj pove, kaj je

počenjal, da je kar dve žlahtni metliški gospe pahnil v cestno blato, Draščan od strahu še vedno ni mogel spregovoriti.

ko kričal in se drl.«

Zdaj se je sodnik obrnil k njima s vprašanjem:

»Kaj pa je kričal?«

Sodnik se je ujezil in zakričal:
»Ali si mutast, da ne govoriš!«
Zdajci pa sta se obe hkrati oglasili gospe:

»Prav nič ni mutast, velecenjeni gospod sodnik! Prebrisan je, mutastega se samo dela. Saj na semnju je pa lah-

»S poti! S poti! Dajte meni in moji brenti mesta! je kričal. Drl se je ko raztrgan Vlah...«

»Če je pa tako, potem ste vidve pač sami krivi, da sta zleteli v cestno blato!« je sodnik zaključil pravdo in premetenega Draščana oprostil.

Pahič Stanko — dijak:

Orglice

Vsak dan je hodil Joško v šolo mimo branjevca in vsak dan je poželjivo ogledoval med vsemi lepimi stvarmi orglice, lepe in lične.

Orglice so bile Jošku že od davna središče sanj. S kmetov je bil doma in še tako živo se je spominjal dogodka na paši, ko je sosedov Pepe imel orglice in je igral, da so ga vsi otroci zavzeto poslušali. In potlej ga je Joško vprašal če proda orglice. »Rad«, mu je Pepe odvrnil, »če mi daš zanje kovača.« Kovača Joško še nikdar ni imel, a orglice si je želel od vsega srca.

Tega dne je zapazil Joško, ko se je vračal iz šole okoli branjevca mnogo ljudi. Radoveden je pristopil in polagoma zvedel, da je branjevcu neki zmi-kavt ukradel stotak. Branjevec je razburjeno razlagal ljudem ves dogodek nato pa je priporočil stojnico nekemu v varstvo in odšel na policijo.

Joško je razmišljal. Kdo bi le bil vzel denar in s kakim namenom. Krasti se mu je zdelo grdo, a vendar je nekdo okradel branjevca. Tedaj se mu je rodila misel, ki jo je takoj odločno zavrnil, a je rasla in rasla, da ni narasla v trden sklep. Joško si je hotel prisvojiti orglice.

Ozrl se je okrog, ljudje so se v gručici pomenkovali, nikdo ni gledal na stojnico. Pogledal je na desko, skoraj čisto ob robu so bile orglice, majhne in lepe. Trenutek je okleval, a zatem se je naslonil na desko. Poslušal je pogovore ljudi, a roka mu je segala za hrbet, počasi in nevidno, dokler ni dosegla orglic. Z naglim prijemom so bile v žepu in Joško se je navidez malomarno oddaljil, a v resnici so mu tla kar gorela pod nogami. Kaj če ga je vendar kdo opazil pri tatvini? Ta-

koj za ovinkom je stekel in šele v gozdu se je ustavil.

Previdno se je ozrl naokoli in izvlekel orglice iz žepa. Ob pogledu nanje so se mu zaiskrile oči. Moje so, moje, je veselo pomislil in s tresočo roko jih je nastavil na ustnice.

A glej, glasu ni bilo, čeprav je poskušal na vse načine. Zastonj. Grenko razočaranje mu je napolnilo dušo in v njej se je oglasil kes. Kakor grozeča senca je stopila predenj vest. Kaj bi on z orglicami in kaj bo dejal branjevec? Mar ga ni kdo videl in ga ovadil? Šele zdaj je pomislil na vse to in v strahu pred orožniki je sklenil, da orglice — vrne...

Joško je spravil orglice in se napolnil nazaj proti trgu. Ni se bal ničesar, saj bo vse lepo in po resnici povedal in morda mu bo branjevec od veselja nad tolikim poštenjem orglice celo podaril. Seveda, da bodo igrala.

Stojnico je zagledal že od daleč, sam je sedel branjevec ob njej. Morda še tatvine niti opazil ni, je pomislil Joško, tembolj bo potem vesel. Pohitel je in sam ni vedel kdaj se je vstavil pred branjevcem.

»No, kaj bo dobrega, mali?« ga je s sladkim glasom nagovoril.

Odgovora ni dobil. Joško mu je plašno molil orglice pred nos.

»Kaj je s tem?« je vprašal začuden in ni vedel za kaj se gre.

»Te orglice-ce s-sem vam vzela-vzel,« je boječe izdaval Joško.

Tedaj se je branjevec domislil.

»Aha, ti si tisti paglavec tatinski! Čakaj, jaz ti bom že pokazal! Ali veš, da te lahko ovadim policiji?« je kričal da je postal ves rdeč v obraz.

Toda Joško se ni bal.

»Vem,« je dejal odločneje, »in vas prosim odpuščanja.«

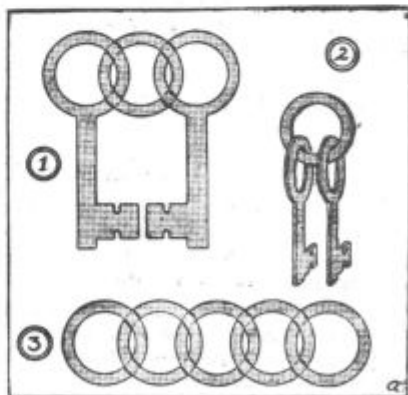
»Glej ga paglavca, predrzneval! Tu imaš odpuščanje!« mu je branjevec med kričanjem prilepil krepko zausnico, »poberi se, da ne pokličem orožnikov, ali stražnika!«

Joško je zbežal. Solze so mu silile v oči, ne od udarca, temveč od spoznanja, da je za svojo poštenost še tepen. Nekje v dnu duše se mu je pojavila grenka misel, kakor tožba je bruhnila na plan:

»Čemu sem mu vrnil orglice?«

Papirnati ključi

Danes smo pripravili za vas čarovnijo, ki bo vzbudila pri vaših tovariših, če jo boste pravilno izvedli, veliko zanimanja in strmenja. Obrazec št. 1 na naši sliki prerišite ne kos tanjše lepenke in ga točno izrežite po njegovih obrisih. 8 izvlečenih vmesnih črtic, ki ločijo ključa od kolobarčka, zarezite samo do polovice, nato pa lepenko obrnite in zarezite na nasprotni strani zopet samo do polovice ostalih 8 črtic, ki so na sliki pikčasto označene. Ko ste

s tem gotovi, razkoljite z največjo previdnostjo lepenko med 16 polovičnimi zarezami. Pri tem uporabljajte zelo ozek nožiček ali šivanko. Uspeh tega poslednjega nekoliko težavnega dela je v resnici presenetljiv. Dobili boste cel, torej nikjer prekinjen papirnat obroček, na katerem bo viselo dvoje ključev. (Obrazec št. 2.) Nihče ne bo mo-

gel doumeti, kako je mogoče nekaj takega napraviti iz enega samega kosa lepenke. Ko boste imeli v izrezovanju nekoliko več vaje, se lahko lotite tudi

veržice, ki jo kaže naslednji obrazec št. 3. Postopek je podoben prejšnjemu, zahteva pa seveda še več opreznosti in potrpljenja.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Opisati ti hočem svoj najlepši doživljaj v počitnicah. Letos so me starši poslali k sorodnikom na kmete na letovanje. Kmečko življenje mi je silno všeč in najrajši bi kar zmerom ostal na kmetih. Ljudje zgodaj vstajajo in zgodaj ležejo k počitku. Ves dan preživljajo na prostem, nikoli jim ni treba pregledovati zaprašenihi učnih knjig. Lepega dne mi je stric obljubil, da bom smel iti z bratrancom na pašo. To je bil zame velik dogodek. Popoldne, ko sem prišel od kopanja domov, me je bratranec poklical v hlev. Odvezala sva Sivko, Jalčko in vola Grčka. Odnali smo jih na pašo in kmalu so prišli še drugi pastirji s svojo živino. Na paši smo se igrali in potlej se je nekdo spomnil, da bi lahko pekli krompir. Bratranec je prinesel s svoje njive nekaj novega krompirja, mi pa smo med tem nanosili dračja in suhljadi in smo zakurili ogenj. Po tem smo spekli krompir v žerjavici in, če verjameš ali ne, dragi stric Matic, ta krompir je bil boljši kakor v Ljubljani najboljša pečenka. Tudi za pečeno putko ne bi zamenjal tega krompirja! Seveda pa smo med svojimi kuharskimi posli neprestano pazili na živino, da ne bi zabredla na sosedne njive in napravila škodo drugim kmetom. Ko smo pohrustali slastni krompir, smo se igrali znamenito igro »ravbarji in žandarji«. Mnogo smeha je bilo. Med igro pa nisimo opazili, da se je začelo že večeriti in smo tudi preslišali, da so krave že jele žalostno mukati, ker so hotele domov. Naposled nas je prišel stric iskat in se je kregal nad bratrancom, ker ni že prej odgnal živine domov. No, tisti dan so bili vsi pastirji kregani doma, toda vkljub temu je bil tisti dan najlepši izmed vseh počitniških dni. Prihodnjo leto bom šel spet na pašo in že zdaj se veselim na to. Lepo te pozdravljam

Stanko Lešnik,
dijak II. razr. real. gimn.
v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem se odločila, da ti napišem par vrstic. Letos sem preživela prav lepe počitnice. Bila sem tudi nekaj dni v Zasavju v Litiji. Tam sem hitro našla tovarišice in prijateljice. Obiskala sem tudi skavtski tabor in sem prisostvovala njihovemu poslovljnemu družabnemu večeru. Bilo je zelo lepo. Vsak dan sem se kopala v Savi, kjer je bila voda topla in prijetna. Plavati sem se tudi že naučila. Vedno sem bila dobre volje in, kadar sem bila posebno vesela, sem zapela našo lepo sokolsko pesem: »Le naprej brez miru!« Lepo te pozdravljam, dragi stric Matic in te prosim, da se me pri nagradah spomniš

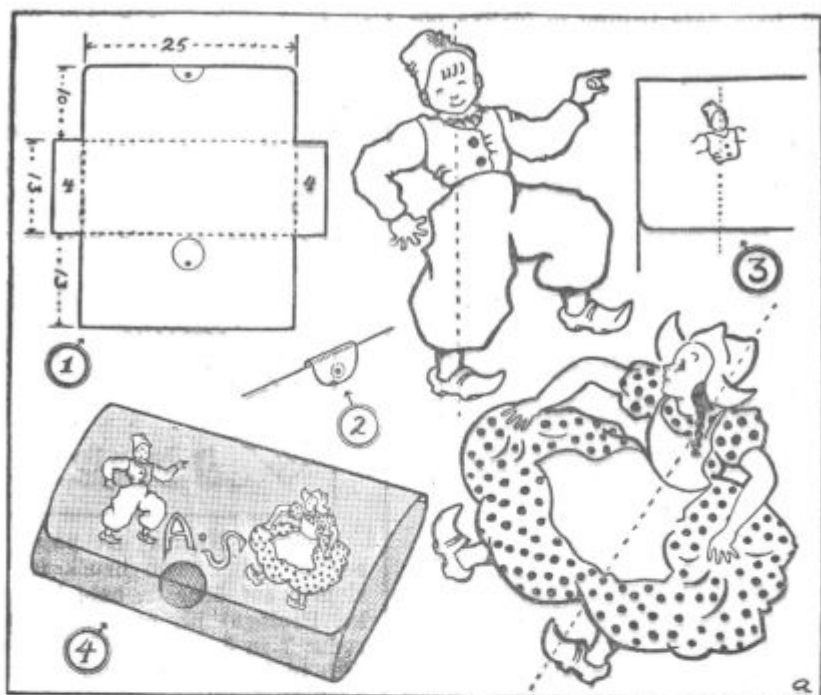
Beba Balohova,
uč. III. razr. na Jesenicah,
Gorenjsko.

Dragi stric Matic! Zdaj se mi pa res dobro godi, ko so počitnice. Vsak dan se kopam v topli Šavinji, ves ostali čas pa se igram s svojim manjšim bratcem Ekijem. Atek nama je kupil lepo slikanico, ki jo morava z vodnimi barvicami pobarvati. Med počitnicami sem bila tudi enkrat v Ljubljani in sem si ogledala nebotičnik, Tivóli in nove stavbe. Ljubljana mi je bila zelo všeč in še zdaj s hrepenjenjem mislim na prekrasne cvetlične grede v Tivoitju in na dobre torte v slaščičarni Petriček. Sladke smetane sem se tudi naližala in sladoled mi bo ostal v neizbrisnem spominu. Upam, da bom kmalu spet mogla priti v Ljubljano, če prej ne, pa takrat, ko bom začela hoditi v gimnazijo. Lepo Te pozdravljam

Pavla Kosmova,
uč. IV. razr. v Mozirju,

Torbica za jedilni prtič

Kroj za torbico nam kaže 1. risba. Mere so podane v centimetrih. Urežete si jo lahko iz močnega papirja, ali pa iz primernega blaga. V prvem primeru boste robove zlepili, v drugem pa sešili. Kaj je treba zlepiti, odnosno sešiti, boste z lahkoto pogodili iz slike. Za spenjanje torbice uporabite gumb na pritisk, ki ga prišijete ali prilepite na označenem mestu. Drugi del gumba ne prišijete neposredno na torbico, temveč na krožni izrez, ki ga po pritrditvi upognete tako, da seže preko roba. Kako to napravite, vas pouči 2. risba

Za okras zarišete ali uvežete na vrhnji del torbice vzorec dečka ali deklice, ki sta podana na sliki v pravi velikosti. Treba ju je samo prekopirati. Da ju boste pravilno postavili v prostoru, se ravnajte po pikčastih pomožnih črtah, ki morajo stati pravokotno na robove torbice (3. risba). 4. risba kaže izdelano torbico. Prepričani smo, da ne bo ugajala samo vam, temveč vsakomur, ki mu jo boste pokazali. Končno jo lahko opremite še s svojim monogramom, treba pa je pri tem paziti, da sta začetnici imena lepo uvrščeni v prostor in pomagata dvigniti celoten vtis okraska.

Kdo bi rad imel

Mlado Jutro 1938

trdo vezano v obliki knjige
za majhen denar

Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5

Rešitev dveh ugank

I.

V omenjenem prvem razredu ne sedi prav nobeden učenec, ozir. učenka. Otroci namreč razred pač obiskujejo sedijo pa — v klopéh.

II.

Setev — žetev.

Čim večje so ladje...

V prvem hipu tega seveda ne boste verjeli, toda naša trditev ni nikaka potegavščina, temveč čista resnica. Goto-vo ste že slišali, da so na ladjah velikankah, ki oskrbujejo dandanes pre-

komorski promet, z natančnimi merilnimi napravami izmerili valove in našli zanje višine, ki si jih starejši mornarji niti v sanjah niso mogli predstavljati. Zadevo vam vsaj do neke mere lahko pojasni naša slika. Prvi del slike kaže mogočen parobrod na vrhu, vala, ki je tako dolg in visok kot ladja sama. Drugi del vam predstavlja isti parobrod nekaj trenutkov pozneje, ko je val ladjo prešel in se je ta pogreznila v dolino med obema sosednjima valovoma. Kakor vidite, sega val s svojim grebenom prav do vrhnjega ladjinega krova. Kaj takega niso mogli doživeti v dobi jadrnic. Te ladje so namreč plavale kakor košček plutovine vedno le po površini valov, pa naj je bilo morje močnejše ali slabše razburkano. (Tretji del slike!).

Duhovna telovadba

Janezek je bil pri računski uri nepazljiv. Zato ga učitelj zapre. V zaporu mora rešiti eno samo nalogo. Če najde pravilno rešitev, lahko odide domov. Ali bi mu ne hoteli pomagati?

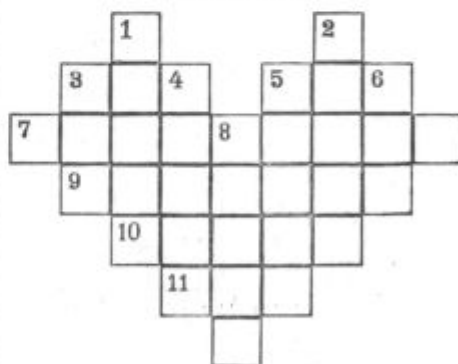
Učitelj položi preden; desko z 10 vrsticami polji. Na prvih osmih poljih leže izmenoma po ena hruška in po eno

jabolko. Sadeže mora v 4 potezah tako preurediti, da bodo končno 4 hruške druga poleg druge skupaj, 4 jabolka pa prav tako skupaj. Pri vsaki potezi mu je istočasno dovoljeno preložiti po dvoje sadežev.

Rešitev: Načrtaj na papir 10 zaporednih polj, mesto hrušk in jabolka pa si pripravi črne in bele igralne znamke. Prelagaj jih po naslednjem razporedu: 2 in 3 na 9 in 10; 5 in 6 na 2 in 3; 8 in 9 na 5 in 6; ter končno 1 in 2 na 8 in 9.

Križanka

Vodoravno: 3. posoda za puščice, 5. ptič pevec, 7. nevaren poklic, 9. opica, 10. hrošč, 11. narodna pametnica.

Navpično: 1. pripravljalec jedi, 2. delavec, 3. čut, 4. južno drevo, 5. čoln, 6. življenje v spanju, 8. zver.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. trs, 6. žaromet, 9. pamet, 10. mak, 11. rak.

Navpično: 1. grom, 2. rž, 3. trak, 4. smer, 5. rt, 7. Apaš, 8. etan.